

paa den Maade, naar han ikke færlig holder sig til de større Byer, der findes, navnlig Odense og Aarhus. Det er jo saaledes med disse Teatre, at de udlejes til et Selskab fra Sæsonens Begyndelse til Nytaar og til et andet Selskab fra Nytaar til Sæsonens Slutning. Dersom han kommer til et saadant Theater og vil have det for en a to Maaneder, vil Teaterejeren sige: Nej, Teatret lejes ud paa den og den Tid, og naar han saa vil have det, maa han leje det for en halv Sæson. Vil han ikke spille der stadig, vil det møde Modvillie fra Teaterejerens Side og fra den hele Bys Side, som er vant til at have Komædie hver Aften. De ville ikke finde sig i, at de færende Svende kun spille en Maaned og saa rejse væk igen. Man vil se, at et saadant Selskab maa holde sig til de enkelte større Byer. Men jeg tror ikke, det er Meningen, at vi skulle ofre disse 20,000 Kr. om Aaret, for at Odense og Aarhus kunne faa god Komædie, saa meget mindre som Odenstænerne sige, at de have det i Forvejen og ikke vuste at bytte det Cortesiske Selskab, som de nu have, med dette i Luften svævende statsunderstøttede. Det ærede Medlem udtalte, at den Komædie, dette Selskab skulde fremvise, skulde være god og kun være lidet tiltrækkende for den store Hob. Jeg maa sige, hvis det er den Komædie, vi skulle have for de 20,000 Kr., saa bryde vi os ikke om den. Nej, god Komædie skal netop være tiltrækkende for den store Hob. Jeg tror, det er en temmelig gammel og nu overlevet Menning, at en Kunst, for at være god, kun skal være lidet tiltrækkende for den store Hob. Jeg ved nu ikke, hvor langt nede det ærede Medlem mener, den store Hob begynder. Men det lod jo sig til, at han lige op til Byraadet fandt Folk, der ikke havde Forstand paa den Slags Ting, saa det kunde højst regnet blive enkelte Embedsmænd, Selskabet kom til at spille Komædie for. Der kunde maaft blive et Par æstetiserende Adjunker ved den lærde Stole og maaft et Par Guvernanter, der havde lagt sig efter Æstetik i deres Fritimer. Nej, lad os nu ikke komme tilbage til Fortiden, til den æstetiserende Tidsalder. Den have vi haft nok af; nu forlange vi baade af Skuespillere, Forfattere og Malere, at deres Kunst netop skal være tiltrækkende for den store Hob og saadan, at den kan forstaaes. Nu mene vi ikke mere, at den gode Kunst viser sig heri, at alle vi andre sige, at det er saagtens god Kunst, men vi forstaa ikke noget af den. Jeg skal kun ganske kort bevare selve det personlige Spørgsmaal, som man i øvrigt har hørt megen Tale om, haande i Bladdebatter og i denne Sal,

Spørgsmaalet om, hvem det er, der skal have denne Benefice, og hvorfra Selskabet skal komme. Det ærede Medlem talte om Provinskomedianter. De vare allesammen flette og daarlige, og det er Gøgl og kun Gøgl, og det er kun Folks Dumhed ude i Provinserne, der gør, at det kan være godt nok. Men de samme Kræfter vil den ny Direktør komme til at arbejde med. Jeg tror ikke, han kan faa engageret det lgl. Teaters kongeligt udnævnedes Kunstnere til at opgibe deres Stilling der og drage med ham som færende Svende. Nej, Direktøren kommer til at søge omkring i de bestaaende Selskaber og tage fra dem de bedste og dygtigste Kræfter; saa naar det med et Slag skulde forbedre vor Opfattelse af den hidtil gældende Kunst her i Danmark, maa man huske paa, at det er de bestaaende Kræfter, der skal arbejdes med, og dem, der skal bygges paa. Saa er der Spørgsmaalet om den Mand, der skulde sættes i Spidsen, i den Henseende hørte vi, da det ærede Medlem havde Ordet ved 2den Behandling, at man kunde faa et Selskab, som skulde dannes under de særlige gunstige Forhold, som netop vare til Stede. „Jeg kan ikke nærmere forklare det“, sagde det ærede Medlem, „men det er i høj Grad Tilfældet“. Det er virkelig Skæde, naar det ærede Medlem, som møder som Forslagsstiller, har forladt det blot at henstille Tanken og nu er Ordfører for Forslagsstillerne, at han saa ikke nærmere kan forklare os, hvad det er for særlig gunstige Forhold, som nu ere til Stede, og hvorfor vi skulle gribe dem. Man har set noget lignende i Gladene, og det ærede Medlem sagde det samme i Gaar. Han berørte ikke andet, der kunde regnes som særlig gunstige Forhold, end at Hr. August Rasmussen for Tiden ligger ledig og har ligget ledig i adskillige Aar (Modsigelse). So, i nogle Aar, siden det brasede paa Kasino. Jeg veed nu ikke, hvorfor det ærede Medlem mener, at vi ganske rolig og blindt skulde gaa paa dette, at den Mand netop var den Mand, som kunde udrette de store Vidundere for Provinsernes Bedkommende. Han har jo været Provinsdirektør, han har jo haft al god og gunstig Leflighed til at vise os, hvorledes Kunst skal se ud, han havde et godt Selskab den Gang, men der er vist ikke nogen som helst, der har en Mening om den Ting, der mente, det i mindste Maade var bedre end det Cortesiske Selskab f. Gis. Og naar man har talt saa meget om den Mand's Nidkærlighed for god Komædie, saa var han dog den, der ganske særlig indførte Offenbachianerne i Provinserne, disse franske Uffældningsstykker, der kunne være meget lette,